

14-Acz ve fakrın ile beraber, o pek ağır hayat yükünü, zayıf beline yükleyip zeval ve firak sillesi altında daim vaveylâ edeceksin.

Dördüncü hasaret: Acz ve fakrın ile beraber, o pek ağır hayat yükünü, zayıf beline yükleyip zeval ve firak sillesi altında daim vaveylâ edeceksin.

Zayıf Bele Dağ Yüklemek

Bir çocuk düşünün... Henüz beli ince, adımları titrek. Buna rağmen omuzlarına koskoca bir dağ yüklenmiş ve kendisine: "Bunu sen taşıyacaksın" denilmiş. Çocuk yürüyemez, her adımda düşer, ağlar ve feryat eder. Yük hafiflemez, çocuk da güçlenmez. Çünkü bu yük, onun taşıyabileceği bir yük değildir.

İşte insan da böyledir. İnsan acz içindedir; hastalanır, yaşlanır, ölür. Bir mikrop karşısında bile çaresiz kalır. İnsan fakr içindedir; her şeye muhtaçtır. Havaya, suya, ekmeğe, sevgiye, güvene muhtaçtır. Buna rağmen insan, hayatın bütün yükünü kendi omuzlarına almaya kalkarsa, zayıf beline dağ yüklemiş olur.

"Rızkımı ben temin edeceğim, geleceğimi ben garanti edeceğim, ölümü ben çözeceğim, kaybettiklerimi ben telafi edeceğim" dediği anda, insanın yükü katlanır. Çünkü bu iddialar, insanın gücünü aşar. Hayat artık taşınabilir bir emanet olmaktan çıkar, altında ezilen ağır bir yüke dönüşür.

Kırık bir sandalla okyanusa açılmak

Bu hâl, kırık bir sandalla okyanusa açılmaya benzer. Küçük ve çatlak bir sandaldasın ama "Ben bu okyanusu tek başıma geçerim" diyorsun. Dalga gelir korku başlar, fırtına çıkar panik artar, gece olur ve vaveylâ yükselir. Oysa mesele dalga değildir; mesele sandala kaptanlık yakıştırmaktır.

İnsan da kendini hayatın kaptanı sandığında, her zeval bir darbe, her ayrılık bir yıkım olur. Çünkü kontrol edemediği şeyleri sahiplenmiş, taşıyamayacağı yükleri sırtlanmıştı.

Bu durum, sahipsiz kaldığını sanan bir çocuğa benzer. Aslında güçlü bir ailesi vardır ama o çocuk ailesini inkâr etmiştir. Kendi başına kalınca karanlıkta korkar, açlıkta titrer, ayrılıkta feryat eder. Çünkü sahibini reddeden, korkuyla baş başa kalır.

İnsan da Rabbini unuttuğunda, zeval ve firak sillesi altında daim vaveylâ eder. Sevdiği her şey elinden gider, sahip sandığı her şey çöker, dayandığı her dal kırılır. Ve nihayet şu acı hakikati fark eder: “Ben bu yük için yaratılmamışım...”

Ama artık geçtir. Yük omuzdadır, bel zayıftır, yol uzundur.

İnsan acziyle Rabbine dayanmaz, fakıryla O'na sığınmazsa; hayat nimet olmaktan çıkar, taşınamaz bir yük hâline gelir. Böyle bir insan ağlar ama teselli bulamaz, şikâyet eder ama kurtulamaz, yaşar ama taşıyamaz.

İşte **“zeval ve firak sillesi altında daim vaveylâ etmek”** tam olarak budur.